

198 let. Opat Janez Baldek je dočakal 185. leto in tako tudi Peter Čarkan iz Ogrskega, po rodu baje Slovak. Jan Roveu, po rodu pravi Slovak, je umrl 172. letu, njegova žena pa jih je dočakala 164. Frideriktownu v Severni Ameriki umrl je l. 1797, 180letni mulat. Henrik Jenkim, je v decembru 1670 umrl v 169. letu. V starosti sto let je še plaval, pa obiskal tudi peš še ljudski zbor v Jorku. Leta 1743. postavili so mu v Boltonu lep spomenik. Norvežan Jonas Surington, ki je leta 1747. umrl, dočakal je 159 let. Bil je večkrat oženjen, zapustil je vdovo, staro 103 leta in 9letnega sinca. Maria Prion je umrla leta 1838. v St. Bealnu na Francoskem, stara 158 let. Po smrti svojih roditeljev je podedovala majhno hišico, katero je v svojem 66. letu za neki mesek letnega prevžitka prodala. Nasledniki in kupci tega doma so ji morali torej celih 92 let plačevati dogovorjenih 162 frankov. Poslednjih deset let ni živila že druga, kot sir in kozje mleko. Ko je umrla, truplo ni tehtalo več kakor 42 funtov. Tomaž Danun iz Leightona je umrl leta 1635. v 152. letu svoje starosti. Par mesecev pred svojo smrtno predstavljen je bil kralju Karlu I. Morda bi bil živel še dalje, ali poslednji čas se je v družbi nekega moča udal pijači.

Ženo za konja. Aleksander Bon, dokaj omejen imet v torontolski županiji in rodom Nemec, se je uenil z lepim dekletom, ki mu je ime Katarina. Bon je kupčeval s konji, ter je imel mnogo krasnih kvalij. Nedavno je prišel v Segedin s svojo ženo in ugledal na nekem dvorišču prelepega konja. Dokaj je pršal gospodarja, mladega, lepega moža, ako proda konja, ali gospodar mu je dejal, da konj ni naprodaj. Toda Bon ni odnehal ter vedno silil v gospodarja, naj mu pove ceno. Končno je dejal gospodar: „Daj mi ženo, a jaz ti dam konja!“ — Bon je bil takoj zadovoljen, pustil ženo in odpeljal konja. No, žena je baje prav zadovoljna, da ima sedaj moža, ki ljubi jo njo kakor konje.

Sijajen pogreb psa. Stella Miller iz Ithake je imela psa Fida. Te dni je pes pognil. Dala ga je pokopati v svileni srajci in v rakvi, ki je bila iz magnanskega lesa ter obita z zlatom. Veljala je s srajco red 187 dolarjev. Žalostno koračnico je igral na zavirju slaven virtuož. Pogreb je bil sijajen, večkrat se je peljalo za Fidom, manjkal je samo dušnik, ki je povabilo odklonil!

Otok se je utopil v lonecu. V Zagrebu se je pričela te dni nenavadna nesreča. V neki hiši sta stavača Štefan in Marija Miščin z dvema otrokomoma. Sta hodila na delo, sta puščala otroka sama doma. Te dni pa je šel 13letni Jurček v drvarnico, bratca, smesečnega Štefana pa je pustil samega v sobi. Štefan je prišel na hodnik ter našel ondi velik lonec, katerem je bilo okoli 3 litre luga. Začel se je trati s tem, da je z roko brodil po vodi, a se pri nagnil v lonec tako, da se je prekopil v lonec na glavi stopeč utonil. Našli so dečka že mrtvega,

Vlak je ušel. Iz Ludwigshafena poročajo: Strassenski brzovlak je ušel na kolodvoru preko tira skozi

čakalnico na cesto, prevrnil nekaj ondi stojecih vozov, ter zavozil v vodo zimskeluke. Dva uradnika in neka ženska so bili ranjeni.

Komoden gospod. Sultan v Maroki je tako komoden — ali len — gospod, da si je dal skozi sobe s svoji palači napraviti tir, po katerem se vozi z majhnim motorjem iz sobe v sobo. Peš hodi le v eni sobi, dveh se mu že ne ljubi prekoračiti.

Brivčeva osveta. Iz Budimpešte poročajo: V Terökovi je izvedel brivec Štefan Valko, da ima notar Aleksander Kohn z njegovo ženo razmerje. Ko se je prišel Kohn k Valku brit, mu je brivec prerezel z britvijo vrat, nato pa je umoril še ženo in samega sebe.

Nenavadna poroka. V Görlitzu se je vršila te dni čudna poroka. Radi goljufnega bankerota na 7 let ječe obsojeni bankir Pavel Müller se je poročil s svojo nevesto Hello Rutloff iz Berolina. Ženin je bil oblečen najlegantnejše, samo rokavic ni imel, kajti roke je imel zvezane. Priči sta bila dva uradnika jetnišnice. Po poroki se je nevesta vrnila v Berolin, ženin pa v ječo.

36 let v hlevu. Z Reke poročaja, da je umrl ondi neki Anton Milich, ki je prebil od l. 1865., torej 36 let, v nekakem svinjaku ter se živil s travo, koreninami in ostanki jedij.

Kako je nastal red hlačne podveze. Lord Roberts je dobil za svoja južnoafričanska junaštva najvišji angleški red in kralj Edvard je podelil isti red svoji ženi, novi kraljici Aleksandri. Zato se zanima časopisje sedaj bolj za postanek tega najvišjega reda — hlačne podveze. Poroča se, da je l. 1350 na novo leto pozval tedanji kralj Edvard III. vse viteze in plemiče iz vse Evrope, naj se zbero v Windsorju na tekmovalno borbbo. Darila so bila velika. In res so prišli vitezi in plemitaši iz vseh evropskih krajev na to borbo. 20. aprila 1350. pa se je vršila slavnostna gostija. Okrogla miza, za katero so sedeli gostje, je imela 210 čevljev v premeru. Po gostiji pa je bil sijajen ples. Kralj sam ga je hotel otvoriti s krasno grofico Salisbury. Ko jo je hotel odvesti na plesiče, pa je kralj zapazil, da je odpadla lepi grofici svilena nogavična podveza. Da bi ga nihče ne prehitel, se je kralj hitro sklonil in pobral podvezo. V naglici pa je prijet za rob grofične toalete ter dvignil grofično krilo prav visoko . . . Splošna zadrega in smejanje! Kralj pa je izgovoril poslej splošno rabljeni stavek: „Honni soit qui mal y pense“ (Sram ga bodi, kdor misli kaj slabega!) In kralj je dvignil nogavično podvezo ter rekel: „Ta podveza postane najčastnejši znak, do se bode čutil najponosnejši izmed vas srečnega, ako ga bo smel nositi!“ Red hlačne ali nogavične podveze je v istini postal najčastnejši in največji red na Angleškem.

Gospodarske stvari.

Več pridelovati in bolje prodajati.

(Po „Kmetovalcu“.)

Splošno se priznava, da gre kmetijskem stanu

slabo in da se vedno bolj pogreza v dolgove. Zdravnikov ima za to kmetijski stan zelo veliko, ki mu hočejo pomagati, in vsakdo trdi, da je njegov lek najboljši, dasi njih večina bolezni ne gre na dno in zato ne zadene pravega leka. Nekako moderno zdravilo za pešajoči kmetski stan je ponujanje, bolje rečeno vsiljevanje cenega kredita s pretvezo, da ga reši oderuških rok; in drugo ravno toliko vredno zdravilo je preganjanje prekupcev. Ti dve zdravili sta gotovo dobri, a sta podobni lečilnim strupom v zdravilstvu; v pravi meri in o pravem času koristijo bolniku, drugače pa umorijo.

Ceni kredit je za kmetovalca velevažen, a znati ga mora rabiti; če ga ne zna, je zanj le strup. Bojimo se, da je pri nas z njim že mnogo zastrupljene, in mnogo v zemljiških knjigah zapisanih boleznj in morda tudi smrtij gre na rovaš nekaterim pregost sejanim posojilnicam, ki ne razumejo svoje zaloge. Nikar ne primerjati naših posojilnic z onimi na Nemškem, katere zemljiškega kredita in posojil na večletne roke skoraj ne poznajo in za svojo nalogu smatrajo le podpiranje kmetovalca pri njegovih poskusih umnejšega kmetovanja. Upravnim odborom nemških posojilnic je presojanje kreditne sile prosilca za posojilo šele druga briga, prva briga jim je to, ali prosilec prosi za posojilo v take svrhe, ki so gospodarsko opravičene. Pri nas je narobe, oziroma za zadnje nihče ne vpraša. Posojilnice morajo imeti, ako naj kmetovalcem kaj koristijo, vzbujalni smoter, drugače je bolje, da jih ni. Da se posojilnice prav rabijo, je za nje potreben že pripravljen narod; dokler ni takega, zadošča v vsakem sodnem okraju dobro vrejena in vojena hranilnica. Naše trditve ne veljajo za razmere v vseh slovenskih pokrajinah, saj vseh ne poznamo; za katere so pa veljavne, naj vsak razumnik sam presodi. Sicer bodi naloga vsem poklicanim krogom, te kočljive razmere preučevati, kajti vsled novega eksekutivnega reda se je kreditna zmožnost kmetijskega posestnika tako zmanjšala, da mora posojilnica na kmetih tako poslovati, kakor hranilnica v mestu, ako se naj obvaruje usodnih dogodkov.

Kot drugo zdravilo za bolno kmetijstvo danes kaj radi smatramo odpravo prekupčije. Je nekaj na tem, a kje naj jo pričnemo odpravljati in kje naj nehamo? To vprašanje narodnogospodarsko pravilno rešiti ni tako lahko. Potrebe poštene prekupčije menda nobeden razumen človek ne bo tajil, kakor bo zopet vsakdo priporočal, uničiti izsesavajočo prekupčijo. Zatreti in oškodovati na deželi kar povprek vse trgovce in gostilničarje bo slednjič le na škodo kmetovalcem samim, ker so ti stanovi važen, veliko davka plačujoč faktor, ki je največkrat vir napredku in novim podjetjem, kateri so le v korist občini in slednjič posameznim občanom. Nepoštene trgovce in enake gostilničarje, zlasti pa tiste, ki točijo ponarejeno vino za pristno, pa preganjam, kakor le moremo! Hvala Bogu, da je takih pri nas jako malo. Nismo se namenili, o tem kaj več pisati; navedimo le še mnenje francoskih kmetovalcev o tej zadevi, ki so izmed vseh danes najpremožnejši, in to vsled svoje varčnosti na pravem mestu in vsled svoje omike.

Francoski kmetovalec namreč pravi: Prekupčijo univelja toliko, kolikor ubiti konja, da se njegova k ustroji za sedlo, katero moraš sam nositi, ker ko več nimaš. Zato pa Francozi ne poznajo naših ig pa vendar bogaté po naravnem potu omike in umne gospodarstva, ki sta podlaga večjemu in boljšemu pridelovanju.

V uvodnih besedah tega sestavka smo zapisali večina onih, ki svetujejo sredstva za zboljšanje gospodarskih naših razmer, niti ne mislijo na v tem razmeram, zato pa njih sredstva tudi dosti veljajo. Kje pa tiči vzrok tem slabim gospodarskim razmeram? Nikjer drugje kakor v dejstvu, da kmetovalec dandanes veliko dražje prideluje kakor nekdaj prideluje pa ravno toliko ali pa vsled izsesovanja zemlje še manj kakor nekdaj. Ravnotežje med hodki in stroški se je podrlo, zadnji se od leta do leta večajo in prevladujejo prve, dolgoroki, katere je trebalo za pokritje primanjkljaja, še bolj obremenjuje produkcijo, in gospodarsko propadanje je neizogibljivo. Če to dejstvo smatramo za resnično, tedaj imamo dve poti za zboljšanje. Prva pot je ta, da znižimo pridelovalne stroške, druga pa ta, da pridelek pomembimo in zboljšamo, t. j. naredimo ga več vrednejšim. Na prvi poti ne moremo mnogo doseči; varčni moramo biti, a davkov in dragih delavnih sil pa odpravimo več, v raševino in hodnik se tudi ne bo zopet oblačili, tobak bomo naprej kadili itd. Varčni moramo biti, a vzlici temu, če tudi opustimo tobak, celo kavo in sladkor in vrhu tega še vino in žganje, da ne bo treba ne trgovcem ne konsum društev, naj vendar nikdo ne misli, da bo vse to izdatno pomagalo; stroški bodo še vedno dohodki prevladovali.

Edina pot, kmetovalcu pomagati, je, učiti in peljevati ga, kako prideluje več in boljših pridelkov. Tu so viri novih dohodkov, tu se morejo dvigati milioni, kteri morejo pokriti vse dolgove in ustaviti novo blagostanje! Zboljšujmo zemljišča, ki sedaj donašajo komaj polovico tega, kar bi lahko nadomeščajmo jih z umetnimi gnojili, kalij in fosforovo kislino, ktero smo izsesali tekom večstoletne roparskega gospodarstva, požlahtimo pridelke, zadobejte večjo vrednost, z vinogradništvom in sadovstvom se pečajmo umno, zboljšujmo živinorejo, sprijajmo mleko v denar itd., z eno besedo pobirajmo denar, kjer nas v nos drega, pa ne bavimo se z lenkostmi, kakor n. pr. kje bomo „cuker“ ali „koko“ za pol krajcarja ceneje kupovali. Več in boljših pridelkov pridelovati bodi naše geslo, in da to dosežemo se moramo neprestano učiti, da ne zaostanemo in moremo konkurirati s svetom. Pri tej nameri pa htevajmo vsestranske podpore od poklicanih krogov in gotovo bodovali teh podpor deležni, če bomo delovali z združinimi silami. Združujmo se v tem zmislito bodi naša gospodarska organizacija!

Škopite trte z modro galico.

(Po „Kmetovalcu“).

Lansko leto so dolenjski in deloma tudi štajerski

vinščaki v mnogih krajih hoteli biti prav pametni in varčni ter niso trt škropili. Modrovali so, da trt ni treba škropiti, ker se s tem dela proti Bogu, ki je strupeno roso za kazen poslal, in da se vsled škropljenja dela grozdna plesnoba. Jesen jih je pa poučila, da so še šmentano neumni in da so zapravili sto tisočakov ter prihranili le groše.

Je že tako na svetu, da malo omikani ljudje veliko rajši poslušajo ter posnemajo take in enake bajke, bolje rečeno čvekarije, kakor pa nauke in nавete pravih, o stvari poučenih in skušenih strokovnjakov; to pa še posebno tedaj, ako je strokovnjak v gospoški suknji in ako navadni mali kmet vidi, da si s posnemanjem napačnega nasveta prihrani par grošev. Zato pa nastane za večje, šolane posestnike, osobito pa za prečastite gospode duhovnike, učitelje in ostale izobražene može na deželi takorekoč dolžnost do bližnjika, da male posestnike pouče ter jih odvračajo od izvrševanja napačnih nasvetov. In na take može se obračamo danes ter jih prosimo, lepo prosimo, naj z vsem le mogočim vplivom na to delajo, da se navedena, skoziinskozi napačna, brezumna nasveta ne bodeta posnemala. Naj taki možje malim, manjzobraženim posestnikom vinogradov dopovedjo, da se je grozdna plesnoba že pred več kot pred 50 leti pričela v Italiji širiti, dočim se je peronospora ravnotam še le v letu 1875. ali 1876. prvič prikazala. Kako je torej mogoče, da bi škropljenje trt proti peronospori povzročalo bolezen — grozno plesnobo — ki je nastala že toliko let pred peronosporo? To vendar ni mogoče! Peronospora je pač bolezen zase, grozdna plesnoba pa zopet zase. Druga ni od druge čisto nič odvisna, druga ne more druge povzročiti, pa tudi ne odvrniti. Da pa obe združeni trti veliko večjo škodo provzročita, da obe združeni trto lahko veliko prej ugonobita kakor pa vsaka zase, to je pač popolnoma jasno. Zato človeku veleva že zdravi razum, da je treba obe bolezni zdraviti z danimi sredstvi, ne pa le eno. Zoper plesnobo se mora žvepljati, zoper peronosporo pa škropiti. Žvepljati pa trte tako, da se žvepljajo mokre, po dežju ali rosi, ali da se še celo pred žveplanjem nalašč poškrope z vodo, je pa zopet kaj neumno postopanje. Po krajih, kjer trte proti plesnobi že čez 30 let žveplajo — kakor na Italijanskem — so se do dobrega prepričali, da žveplanje mokrih trt nič ne hasni, da je neuspešno delo. Kako bi moglo v tej zadevi pri nas drugače biti, saj je pri nas isti Bog kakor na Italijanskem; ali morda ne? Zato naj torej vsakdo žvepla svoje trte v suhem stanu, ne pa v mokrem, že celo pa jih ni treba pred žveplanjem šele z vodo škropiti. Ako se je kje na Štajerskem pokazalo, da v mokrem stanu žveplane trte za grozno plesnobo niso obolele, se sme z največjo gotovostjo sklepati, da bi bile ravno tako zdrave ostale, ako bi se sploh ne bile nič žveplale.

Čas škropljenju bo vsak čas tukaj, zato naj si vsak vinščak priskrbi vse potrebno: trtno škropilnico, modro galico in apno.

Kako naj obdelujemo teško zemljo?

Imam glinasto, zelo nerodovitno njivo, v kateri niti gnoj ne segnije. Svetujejo mi, naj gnoj suh podorjem. Ali je na tem kaj resnice in kako naj obdelujem tako teško zemljo?

Odgovor: Glinasta zemlja se naredi rodovitna in za obdelovanje sposobna le z umnim delovanjem in gnojenjem. Če imamo po njivah glinasto zemljo, moramo skrbeti, da postane bolj rahla; to se doseže z dobrim obdelavanjem in s primernim gnojenjem. Posebno je gledati na to, da jo v jeseni preorjemo in pustimo čez zimo v sirovih brazdah, da dobro prezebe in jo srež zdrobi in zrahlja. Dalje jo je tudi s tem rahljati, da jo večkrat obdelujemo, da jo po dvakrat preorjemo za setev in da jo sploh obdelujemo v najugodnejšem času. Napačno je, če je obdelujmo, ko je še premokra. S tem jo je že marsikdo pokvaril za celo leto. Edino le jeseni jo lahko sprašimo, četudi je nekoliko bolj vlažna, kajti po zimi navadno dobro prezebe. — Kar se tiče gnojenja, moramo glinasto zemljo gnojiti z debelim ali slamnatim gnojem, če jo hočemo rahljati. Gnoj v to svrho sušiti bi bilo napačno, ker iz gnoja pri sušenju uhaja najvažnejša snov, dušik. Svež gnoj je najboljši, posebno če živalim nastiljamo s slamo, kruznico itd. Ker se gnoj v glinasti zemlji počasi razkraja zaradi teško prisstopajočega zraka in topote, moramo tako zemljo poredkoma gnojiti, a tedaj močno. V taki zemji zadeže hlevski gnoj za tri do štiri leta. Teški glinasti zemlji navadno primanjkuje rudniških redilnih snovij, zato ji je pomagati z umetnimi gnojili. Svariti pa se mora pred kajnitom, ki naredi teško zemljo vsled natronovih spojin, ki so v njem, še bolj zvezno. Mesto kajnita naj se rabi ali kalijeva sol, ali žvepleno kisli kalij. Kot fosforovo gnojilo rabite v jeseni Tomasovo žlindro, ker ta vsled svojega apna tudi zemljo nekoliko rahlja. Sploh vam priporočamo zraven vsestransko pravilnega gnojenja glinasto zemljo prav močno gnojiti še z apnom, ker to tako blagodejno vpliva na rahljanje.

Delo, hoja, počitek in zdravje živine. (Konec.)

Precej po krmljenju ne smemo vpregati za hitro vožnjo; ako pa nas sili potreba vpreči nahranjenega konja, vozimo korakoma. Priden delavec je vreden plačila. Ako je živila ves dan teško delala, mora dobiti dovolj dobre hrane ter mora imeti ponoči pokoj za počitek, za spanje in za nabiranje novih močij. Pa tudi podnevu moramo živili privoščiti odmora, da se oddahne in dositega najé. Hoja in primerno delo krepi zdravje, a baš tisto nalogu ima tudi počitek. Delo porablja moči, počitek in klaja pa jih nadomeščata. Preobilno delo, kakor tudi predolgo počivanje je škodljivo zdravju; oboje se more primerno menjavati. Narava sama nam podaja zato najboljši dokaz. Divje živali si iščejo hrane, tavajo dolgo okoli, dokler se ne nasitijo, a potem se vležejo utrujene k počitku. Ta naravnii vzgled nas uči, da moramo tudi domači živili privoščiti dovolj počitka, da ne obnemore in da si nabere novih močij za bodoče delo.

Čas odmora je različen; čim težavneje živina dela, tem več potrebuje počitka. Konj počiva ležeč in stoeč. On leži, če ni preveč truden, samo 2 do tri ure. Za navadne poljedelske konje računamo običajno za dan 8 ur dela, 8 ur počitka, 8 ur pa se porabi za krmiljenje in prebavljenje. Veliko bolj jih ne smemo goniti, če jih hočemo ohraniti pri zdravju. Konji, kateri morajo jako težavno ali prav hitro delati, pa potrebujemo več počitka kakor poljedelski. Ponoči naj vlada v hlevu mir, kajti vsak, tudi najmanjši ropot zбудi in vznemiri konja. Dajmo konjem dovolj mehke in čiste nastelje; privežimo jih tako na dolgo, da se lahko vležejo in da morejo glavo položiti na tla.

Ustanovitev kmetijskih pridobitnih in gospodarstvenih zadrug na Štajerskem.

Na svetlo daje c. kr. štajersko namestništvo po naročilu c. kr. namestnika Manfreda grofa Clary in Aldringen.

(Dalje.)

3. Prodajne in porabne zadruge. Skupna prodaja kmetijskih pridelkov in njih uporaba gre težje izpod rok, kakor skupni nakup. Ta združna vrsta opravila pa današa tudi največje koristi. Prodajna zadruga poboljšuje blago s tem, da ona kmetijske pridelke prebira, meša in prečišča, in na ta način se dosežejo tudi boljše cene. Zadruga omogoči, da se ob času, ko cena posebno pada ali jenjuje, n. pr. ob času žetve, posameznik ne prisili, svoje pridelke pod nič prodajati, ampak dotočniku je temveč s tem, da se mu da, za zadrugi izročene in od nje vložene pridelki nekoliko plačila na račun, mogoče počakati čas boljših cen.

S tem da zadruga prodaja kmetijske pridelke, odstranijo se neugodni učinki, ki se večkrat pripetijo pri posredni trgovini, ter tudi veliki stroški mnogoterih prekupcev. Prihranijo se tudi prevozni stroški in včasih se sodelavo kmetijskih pridelkov tudi odstranijo neracionalni in predragi posredni obrti.

Posamezni kmetovalci vplivajo potom prodajnih zadrug bistveno na celi trg. Če je mnogo takih zadrug ustanovljenih, potem ne bode trg več zavisen od nepravilnih naklučb. Isti se organizuje, vpliv neštvarnih prometnikov se odstranjuje polagoma in posamezni kmetovalci pridobijo v svoji združitvi zopet nekaki vpliv glede nastanka cen.

a) Živinorejske zadruge. Posamezne

vrste prodajnih in porabnih zadrug so zelo različne: Na Štajerskem se je že pričelo ozirati na to, da se omogoči racionalna zreja goveje živine z ustanovitvijo zadrug; dalje se izboljšuje živinoreja s tem, da se nakupujejo sposobni plemenski biki in napravljajo knjige gledé zapisovanja plemenske goveje živine; na ta način skrbi se tudi za boljše pogoje gledé prodaje živine. Tej zadružni nalogi se lahko potem pridruži s haskom še zavarovanje in prodaja živine.

b) Racionalno uporabo mleka v sirotkarših zadrugah je smatrati tudi za jedno važno stroko gledé zadružnih del.

(Konec prihodnjič.)

Loterijske številke.

Trst 5. maja:	59, 40, 83, 63, 22.
Gradec 11. maja:	30, 43, 26, 90, 27.



79 Chief-Office: 48, Brixton-Road, London. SW.



Na potovanje naj se vselej ➤➤➤➤➤

A. Thierry-jev balzam

seboj vzame, da je za vse slučaje to navadno in vendar najbolj zanesljivo, za vnanje in notranje bolečine najbolje zdravilo, pri roki. Pristen samo tedaj, ako je zeleno nunske tovarniško varstveno znamko in z klobučkovim zavzrom z vtisnjeno firmo: Edino pristno previden. — Dobri se v vsaki lekarni. S pošto franko 12 malih ali 6 velikih steklenic za 4 krone. Steklenice na poskušnjo z navodilom in popisom zalog vseh dežel na zemlji razpošilja proti predplačilu 1 krone 20 h, lekarna Adolf Thierry-ja v Pregradni pri Rogaški Slatini. 137

Mešana trgovina

v najem

se odda vsled družinskih razmer in proti ugodnim pogoji. Trgovina je na dobrem prostoru in z blagom dobro založena.

220

Karl Spirk, v Negovi pri Radgoni.

Josef Gspaltl

zlator, srebrar, optiker in trgovina z urami v PTUJU

priporoča svojo največjo obilno sortirano zalogu, vedno najnovejših in najsolidnejših dragotin, zlatnine, srebrnine in blago, kristofle kinežkega srebra, vsake vrste nanosnikov (Zwicker) in očalov, tudi po zdravniških predpisih, stekla za brati, lupe (Loupen), termometre, barometre, aeroïdes, aräsmeter, zdravniške maksime, ure, stare srebrne in rimske bronaste denarje, starovino, pristne bisere in kamne, bortensilber in drugo, sprejema po najvišjih cenah v zameno za vino, žganje, most itd. po različnih cenah. — Dalje svojo veliko zalogo dobro regulirani ſvicarskih čepnih ur, zlatih, srebrnih, tula in nikelnastih, samo dobrega izdelka najboljših firm in mark proti večletni garanciji po najzmernejših cenah. — Vsakovrstni lišč, ure, stare srebrne in rimske bronaste denarje, starovino, pristne bisere in kamne, bortensilber in drugo, sprejema po najvišjih cenah v zameno za vino, žganje, most itd. po različnih cenah. — Prevzame vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila in graverska dela, ki se vsakomur

219



maltermometre, водне vase (libele), Rollmasse, daljnogled, gledališča in druga kukala, lorguet, vsakovrstne klosterneburške vase za tekočine, za vino, žganje, most itd. po različnih cenah. — Dalje svojo veliko zalogo dobro regulirani ſvicarskih čepnih ur, zlatih, srebrnih, tula in nikelnastih, samo dobrega izdelka najboljših firm in mark proti večletni garanciji po najzmernejših cenah. — Vsakovrstni lišč, ure, stare srebrne in rimske bronaste denarje, starovino, pristne bisere in kamne, bortensilber in drugo, sprejema po najvišjih cenah v zameno za vino, žganje, most itd. po različnih cenah. — Prevzame vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila in graverska dela, ki se vsakomur